

Αγαπητοί φίλοι,

Άλλη μια ακαδημαϊκή χρονιά έφτασε στο τέλος της. Μια χρονιά που όλοι μας θα θυμόμαστε για καιρό, αλλά μάλλον δε θα νοσταλγήσουμε ποτέ. Στους μήνες που πέρασαν οι πολιτικές, οικονομικές και κοινωνικές εξελίξεις δεν ήταν απλώς ραγδαίες, ήταν καταγιστικές. Αρχικά δεν είχαμε το χρόνο να τις κατανοήσουμε και να τις διαχειριστούμε, στη συνέχεια αφεθήκαμε μουδιασμένοι να μας παρασύρουν στη δίνη τους και στο τέλος βρεθήκαμε αντιμέτωποι με τις τύψεις και τις ενοχές μας για τους αγώνες που δε δώσαμε και τριγυρισμένοι από αδιέξοδα.

Δε θα ήταν υπερβολή να χαρακτηρίσω ζοφερή την καθημερινότητα που βιώνουμε. Ίσως μάλιστα η λέξη αυτή να μην αρκεί για να αποδώσει με λεπτομέρεια το πλήθος των συναισθημάτων που γεννά μέσα μας όλη αυτή η αρνητική ενέργεια που εισπράττουμε καθημερινά μέσα από τις κοινωνικές συναναστροφές, τις επαγγελματικές δραστηριότητες και τις προσωπικές ενασχολήσεις μας.

Οι άνθρωποι μοιάζουν να κινούνται σαν από συνήθεια, σχεδόν μηχανικά στους δρόμους, βυθισμένοι στις σκέψεις τους με πρόσωπα σκυθρωπά κι αγέλαστα, συχνά αγριεμένα, αναζητώντας μια αφορμή για να εκτονώσουν σε οποιονδήποτε ή οτιδήποτε το θυμό που συσσωρεύεται τόσον καιρό μέσα τους.

Φαίνεται πως επειδή είμαστε αδύναμοι να αντισταθούμε στα όσα αποφασίζουν για μας χωρίς εμάς όλοι αυτοί οι κοινοβουλευτικοί κι εξωκοινοβουλευτικοί παράγοντες, που νοιάζονται μόνο για το καλό μας, αισθανόμαστε έντονη την ανάγκη να φωνάξουμε, να αντιδράσουμε, ώστε τουλάχιστον οι γύρω μας να αντιληφθούν πως δεν είμαστε συναισθηματικά νεκροί.

Άραγε υπάρχει κανείς που να εξακολουθεί να διατηρεί την ψυχραιμία του και να μπορεί σι' αλήθεια να

αντιμετωπίσει με στωικότητα την όλη κατάσταση, όπως αυτή διαμορφώνεται από την αντιφατικότητα των πολιτικών εξαγγελιών και την παραφροσύνη των κυβερνητικών μέτρων; Βιώνουμε το απόλυτο χάος και έχουμε περιέλθει σε πλήρη σύγχυση, και αυτό αντικατοπτρίζεται σε όλες μας τις δραστηριότητες. Υπάρχει μεγαλύτερη απόδειξη γι' αυτό από τις πρόσφατες εκλογικές αναμετρήσεις; Χρειάστηκαν δυο ολόκληροι μήνες και μερικά εκατομμύρια ευρώ, για να αποφασίσουμε πως για να αλλάξουμε όλα τα κακώς κείμενα των τελευταίων τριάντα χρόνων και να διαμορφώσουμε εμείς τις πολιτικές εξελίξεις, πρέπει να αφήσουμε το πολιτικό σκηνικό ως έχει και να εμπιστευτούμε το μέλλον μας σε όλους αυτούς που μας κυβερνούν τα τελευταία τριάντα χρόνια.

Μέχρι χτες ήμασταν μια χώρα χαρούμενων κι αισιόδοξων ανθρώπων. Αντιμετωπίζαμε όλα τα προβλήματα ως προκλήσεις. Έτσι ήμασταν εμείς οι Έλληνες, βλέπαμε το ποιτήρι πάντοτε μισογεμάτο. Κι όταν έρχονταν τα δύσκολα, παραμερίζαμε τις διαφορές μας, βάζαμε όλοι μαζί πλάτη και με μοναδικό όπλο το φιλότιμο, στο τέλος πανηγυρίζαμε όλοι μαζί νικητές.

Μήνες τώρα βάζουμε όλοι μαζί πλάτη, θυσιάσαμε στοιχειώδη δικαιώματά μας, τσαλακώσαμε την αξιοπρέπειά μας, αλλά η νίκη πουθενά. Και σα να μην έφταναν τα δικά μας προβλήματα, γινόμαστε καθημερινά αντικείμενο χλευασμού όλων εκείνων των δήθεν αδιάφθωρων Ευρωπαίων που οι χώρες τους πλούτισαν στις πλάτες μας και τώρα σχεδιάζουν τη σωτηρία της πατρίδας μας απαιτώντας από όλους εμάς τους ανεύθυνους και φυγόπονους Έλληνες να σταματήσουμε να ζούμε με δανεικά και να δουλέψουμε σκληρά για να εξοφλήσουμε τα δανεικά.

Σε μια Ευρώπη εκατοντάδων εκατομμυρίων κατοίκων, που κλυδωνίζεται από ραγδαίες πολιτικοοικονομικές

ανακατατάξεις και η διατήρηση της όποιας ισορροπίας μοιάζει με γρίφο ή σταυρόλεξο για δυνατούς λύτες, η αιτία όλων των κακών είμαστε εμείς. Μια χούφτα Έλληνες, με τη φυσική μας ροπή προς την τεμπελιά και τις ανορθόδοξες μεθόδους μολύναμε τους θεσμούς και τις λειτουργίες όλων εκείνων των προηγμένων και πάνω απ' όλα ευνομούμενων χωρών και τώρα περιμένουμε τη δίκαιη τιμωρία και βέβαιη καταδίκη μας.

Πόσο γρήγορα άλλαξαν τα πάντα! Μέχρι χθες η πατρίδα μας ήταν το λίκνο του πολιτισμού και της δημοκρατίας, σήμερα θεωρείται η γενέτειρα της διαπλοκής. Τι διαφοροποιεί όμως τα πολιτικά σκάνδαλα της χώρας μας από τα αντίστοιχα της Γερμανίας, της Γαλλίας; Απολύτως τίποτε. Αν μάλιστα μελετήσει κανείς προσεκτικά τα γεγονότα θα διαπιστώσει πως αόρατα νήματα συνδέουν τους εμπλεκόμενους ανεξαρτήτως εθνικότητας, διότι η διαπλοκή δε γνωρίζει σύνορα.

Κι ενώ συμβαίνουν όλα αυτά όλοι εμείς οι απλοί άνθρωποι χάσαμε το χαμόγελο, τη δουλειά, τις οικονομίες μιας ζωής, την υγεία μας, μαζί χάσαμε την ελπίδα πως τα πράγματα μπορούν να γίνουν καλύτερα, γιατί ζούμε πλέον σε μια χώρα που δεν μας πονάει, που μας αντιμετωπίζει μόνον ως φορολογούμενους, ως πηγές άντλησης εσόδων.

Κι εδώ γεννιέται ένα ακόμη ερώτημα: τι θα μείνει στο τέλος σε εμάς και στα παιδιά μας έπειτα από τις ανελέητες φοροεπιδρομές; Τι θα συμβεί όταν δεν θα έχει μείνει πια τίποτε να δώσουμε; Πριν μερικά χρόνια ακόμη και η σκέψη θα θεωρούνταν φαιδρή, σήμερα όμως που τα πάντα είναι αναλώσιμα συνιστά υπαρκτό κίνδυνο το γεγονός ότι οι Ευρωπαίοι δανειστές μας προσβλέπουν στην αδυναμία μας να ανταποκριθούμε στις συμβατικές μας υποχρεώσεις και караδοκούν για να διεκδικήσουν όλα όσα κρυφοκοιτάζανε ζηλόφθονα

αιώνες τώρα: τον ήλιο, τη θάλασσα, τα πανέμορφα νησιά, τα μνημεία του πανάρχαιου πολιτισμού μας. Σχεδιάζουν αγοραπωλησίες και προγραμματίζουν πλειστηριασμούς όλων αυτών των περιουσιακών στοιχείων που συνιστούν την εθνική μας ταυτότητα, με απώτερο σκοπό να πλήξουν την εθνική μας κυριαρχία. Μπορούν στ' αλήθεια να διαγράψουν σε μια στιγμή μια ιστορική διαδρομή αιώνων; Αυτή την απάντηση έχουμε την ηθική υποχρέωση να τη δώσουμε και θα τη δώσουμε εμείς οι απλοί πολίτες. Όχι δεν πωλείται ούτε εκποιείται ο φυσικός και ιστορικός μας πλούτος, διότι μας ανήκει δικαιωματικά. Οι πρόγονοί μας τον κληροδότησαν σε εμάς, εμείς στα παιδιά μας κι αυτά στα δικά τους παιδιά.

Δεν μπορεί να έχετε σκεφτεί κι εσείς κάποια στιγμή, πως ακόμη κι όταν όλα γύρω μας καταρρέουν, μια ηλιόλουστη μέρα δίπλα στη θάλασσα είναι αρκετή για να μας δώσει δύναμη και κουράγιο για να ριχτούμε ξανά στον αγώνα. Και αυτό είναι ένα προνόμιο που ο Θεός, η Μητέρα Φύση παραχώρησε μόνον σε εμάς, τους Έλληνες.

Μόνον ο δικός μας ουρανός, ο δικός μας ήλιος, ο ήλιος της Ελλάδας μπορεί να δώσει ξανά ζωή στην ύπαρξή μας και πνοή στα όνειρα των παιδιών μας. Ας τον χαρούμε τις ημέρες των διακοπών μας αφήνοντας πίσω μας, έστω για λίγο, την αναληγσία της τρόικας, την αναξιοπιστία των πολιτικών, την αναποτελεσματικότητα των μέτρων που μας επιβάλλουν, τα χρέη και καθετί που μας βασανίζει.

Καλές διακοπές σε όλους.

Δημήτριος Νίνος
Πρόεδρος του ΤΕΙ Αθήνας